

POSTANOWIENIE

Dnia 3 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron
w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 3 sierpnia 2023 r.
w sprawie ze skargi pełnomocnika K.J. – r.pr. K.D.
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym przeciwko sędziemu Sądu
Apelacyjnego w X.- K.J. o sygn. RDSP [...]

postanowił:

pozostawić skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W dniu 11 stycznia 2023 r. Sędzia Sądu Apelacyjnego w X.- K.J., reprezentowany przez radcę prawnego K.D. złożył, do Sądu Najwyższego - Izby Odpowiedzialności Zawodowej za pośrednictwem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych, skargę na przewlekłość postępowania wnosząc o stwierdzenie przewlekłości postępowania dyscyplinarnego w sprawie prowadzonej przez Sędziego Przemysława W. Radzika - Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych przeciwko sędziemu Sądu Apelacyjnego w X.- K.J. o sygn. RDSP [...].

W uzasadnieniu skargi skarżący wyjaśnił, że postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z 28 sierpnia 2019 r., sygn. RDSP [...] wszczęto postępowanie dyscyplinarne przeciwko skarżącemu i przedstawiono mu zarzut dyscyplinarny. Pismem z dnia 30 września 2019 r. skarżący złożył pisemne wyjaśnienia. Następnie 7 października 2019 r. obrońca skarżącego złożył pismo procesowe z wnioskiem o umorzenie postępowania dyscyplinarnego albo

niezwłoczne skierowanie sprawy do wyznaczonego sądu dyscyplinarnego. Pismem z dnia 13 listopada 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdził, że nie znajduje podstaw do umorzenia postępowania dyscyplinarnego. Następnie obrońca skarżącego w dniu 14 listopada 2019 r. skierował do Rzecznika Dyscyplinarnego skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania, w odpowiedzi, na którą Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych odpowiedział w dniu 22 listopada 2019 r., że nie ma podstaw do jej uwzględnienia. Ponadto, skarżący przedstawił obszerną argumentację na poparcie twierdzenia o dopuszczalności skargi na przewlekłość postępowania dyscyplinarnego oraz na poparcie twierdzenia o zasadności skargi na przewlekłość powołując się przy tym na orzecznictwo TSUE i ETPCz.

Skarżący pismem z 9 stycznia 2023 r. skierowanym bezpośrednio do Sądu Najwyższego - Izby Odpowiedzialności Zawodowej wniósł o zwrócenie się do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych o przesłanie do Sądu Najwyższego - Izby Odpowiedzialności Zawodowej skargi na przewlekłość postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przeciwko sędziemu Sądu Apelacyjnego w X.- K.J. o sygn. RDSP [...] oraz o rozpoznanie skargi. Do wniosku załączona została skarga podpisana przez radcę prawnego K. D.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę jako niedopuszczalną, należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania” lub „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to

konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Artykuł 3 u.s.p.p. zawiera enumeratywnie wymienione rodzaje postępowań, w których stronom lub innym uczestnikom postępowania przysługuje prawo do złożenia skargi na przewlekłość postępowania. W katalogu postępowań wymienionych w tym przepisie ustawodawca nie wymienia jednak postępowania dyscyplinarnego, co oznacza, że w tym postępowaniu taka skarga nie przysługuje. Brzmienie wymienionego przepisu jest jednoznaczne i nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych, co obrazuje jednolite stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone co do skarg na przewlekłość w postępowaniach dyscyplinarnych sędziów i osób wykonujących inne zawody prawnicze (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 maja 2005 r. KSP 1/05; z 16 czerwca 2005 r. KSP 3/05; z 30 marca 2009 r., KSP 2/09; z 16 maja 2019 r., I NSP 4/19; z 28 sierpnia 2019 r., I NSP 98/19).

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie ma wpływu na tę ustaloną linię orzecniczą wyrok TSUE z 15 lipca 2021 r., C-791/19. W wyroku tym TSUE odniósł się bowiem w sposób jednoznaczny do kwestii rozpoznawania w rozsądnym terminie spraw dyscyplinarnych sędziów sądów powszechnych wyłącznie w odniesieniu do treści art. 112 § 5 zdanie drugie p.u.s.p., zgodnie z którym w sytuacjach, o których mowa w zdaniu pierwszym tego przepisu, w których funkcja Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wygasa, czyli w przypadkach uprawomocnienia się orzeczenia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego lub umorzeniu postępowania dyscyplinarnego albo uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne, takie orzeczenia nie stoją na przeszkodzie ponownemu powołaniu takiego rzecznika dyscyplinarnego przez Ministra Sprawiedliwości w tej samej sprawie (zob. wyrok TSUE z 15 lipca 2021 r., C-791/19 motywy 196-202).

W związku niedopuszczalnością skargi na przewlekłość postępowania dyscyplinarnego, jak również mając na względzie, że skarżący wraz z wnioskiem o zwrócenie się do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych o przesłanie do Sądu Najwyższego - Izby Odpowiedzialności Zawodowej skargi na przewlekłość wniósł o rozpoznanie tej skargi, a jednocześnie

wraz z ww. wnioskiem wniósł do Sądu Najwyższego prawidłowo podpisaną skargę, zbędnym było występowanie do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych o przesłanie skargi do Sądu Najwyższego - Izby Odpowiedzialności Zawodowej.

Z uwagi na powyższe, skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, stosownie do art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, należało pozostawić bez rozpoznania.

[as]

[M. T.]